

hvert fald ikke anvendt i praksis over for hustruer. Det må herved fremhæves, at bestemmelsen forudsætter, at der indledes offentlig straffesag, og at de allerfleste skattesager i praksis afgøres administrativt „ved forlig“.

Når der er tale om, hvorvidt og under hvilken form hustruen bør medvirke ved selvangivelsen, er der to spørgsmål, der må tages stilling til:

Skal hendes medvirken være obligatorisk, eller skal hun blot have en ret til at medvirke, hvis hun selv ønsker det?

Skal hun, hvor hun medvirker, give sine oplysninger i en for hende og manden fælles selvangivelse, eller skal hun indgive sin egen selvangivelse?

Det første spørgsmål besvarer den ovennævnte redegørelse derhen, at hun altid bør medvirke. Herfor taler de ovenfor anførte skattemæssige hensyn. Men også hensynet til manden taler herfor. Han har ofte ikke kendskab til hendes indkomst- og formueforhold, navnlig i selverhvervstilfælde, og har derfor et rimeligt krav på at blive friholdt for eventuelt at blive draget til ansvar og i det hele taget for at komme i den vanskelige stilling at skulle oplyse noget, han ikke har virkeligt kendskab til. Når det fra kvindeorganisationerne fremhæves, at hustruen bør have ret til at medvirke ved selvangivelsen, kan der med god grund heroverfor anføres, at også manden har et rimeligt krav på, at hans hustru medvirker, således at hun, og hun alene, kommer til at stå med ansvaret for oplysningerne om hendes forhold.

Med hensyn til det andet spørgsmål anføres det i redegørelsen, at en ordning med særskilt selvangivelse for hustruen synes at være den rigtige. Dermed får man en klar og ren løsning af ansvarsfordelingen: hver hæfter for sine oplysninger, og kun for dem. En ordning som den i kommissionsudkastet foreslåede, hvorefter manden skulle hæfte for hele selvangivelsen, kan ikke anses for tilfredsstillende. Skal manden med sin underskrift dække oplysninger, hustruen har givet og underskrevet, vil han kunne blive bragt i en overordentlig vanskelig stilling. Navnlig i selverhvervstilfælde vil han, som før nævnt, tit ikke have eller kunne skaffe sig sikker oplysning om rigtigheden af det af hustruen opgivne. Hvorledes skal han nu forholde sig, såfremt han nærer den overbevisning, at hustruens oplysning ikke kan være rigtig? Hvis han viger tilbage for at underskrive selvangivelsen, indtræder ubehagelige følger i form af forhøjelse af ansættelsen. Hvis han for at gardere sig anfører i selvangivelsen, at han ikke tør stå inde for rigtigheden af hustruens oplysninger, vil det sige det samme som, at han angiver hende for urigtig selvangivelse.

Man kan også spørge, hvorfor det alene skulle være *manden*, som skulle kunne komme i denne stilling; når hustruen i den fælles selvangivelse ser den indkomst og formue, manden oplyser, skulle hun så ikke også reagere under en eller anden form, såfremt det er indlysende for hende, at mandens oplysninger må være urigtige?

Redegørelsen fremhæver — formentlig med rette — at det selvfølgelig fra et skattemæssigt synspunkt er ønskeligt, at der for ægtefællers selvangivelse tilvejebringes en ordning, der medfører, at de afgivne oplysninger bliver så fuldstændige og rigtige som muligt, men at man ikke må tilrettelægge en ordning, der kan bringe ægtefæller i den situation, at de må angive hinanden.

Martsforslaget var udtryk for, at spørgsmålet om hustruens medvirken ikke burde løses som i kommissionsudkastet foreslået, men at hendes medvirken burde ske ved indgivelse af egen selvangivelse. Man fandt det imidlertid for vidtgående — i hvert fald i første omgang — at indføre en obligatorisk ordning og foreslog, at der blev givet enhver gift kvinde, *der selv ønskede det*, adgang til at indgive *egen selvangivelse, hvad enten hun havde selverhverv eller ej*. Ønskede hustruen ikke at indgive egen selvangivelse, skulle manden ligesom nu selvangive på begge vegne uden nogen attestation fra hustruens side på selvangivelsen. Begæring skulle indgives for hvert år, hun ønskede at medvirke. I bemærkningerne anførtes det, at den foreslåede ordning ville kunne danne grundlag for en eventuel senere udbygning af bestemmelserne, såfremt de gjorte erfaringer skulle tale herfor. Der henvistes endvidere til de foreslåede regler i § 153 om hustruens strafansvar.

Også *nærværende forslag* bygger på princippet om, at hustruen principielt bør indgive selvstændig selvangivelse. Det rette ville formentlig være en obligatorisk ordning, og for indførelse heraf er der åbnet mulighed ved § 161, stk. 6, men man har næret betænkelighed ved at foreslå den obligatoriske ordning straks. De foreslåede regler går imidlertid videre end martsforslaget: dels skal hustruen ikke hvert år begære selvstændig selvangivelse, men den een gang indgivne begæring binder, indtil den udtrykkelig er tilbagekaldt, dels kan også manden altid forlange, at hustruen skal indgive selvstændig selvangivelse.

Spørgsmålet om, hvad selvangivelsen for den hustru, der indgiver sin egen selvstændige selvangivelse skal omfatte, er såvel i nærværende forslag som i martsforslaget foreslået løst på en anden måde end i kommissionsudkastet. Kommissionen har ment, at en afgrænsning heraf på